

len er Forernes Skyld, for det er dem, der leder Lægmandene paa Afveje, og at vi Lægmand ikke altid dele den Opfattelse, der fremsættes af Forerne paa dette eller hint Punkt, saa er det egentlig Grunden til, at jeg rejser mig som Lægmand for at nedlægge en meget alvorlig Protest mod en Motivering af Grundlovens § 57, som den, vi have hørt af den ærede Ordfører for Mindretallet (Gad). Ærede Medlemmer lagde vel Mærke til, med hvilken Varme, ja jeg vil næsten sige indtil Næseri af Varme, han fandt det nødvendig at belægge sin Motivering. Ja, jeg kan saa godt forstaa det, naar man skal forsvare en Sag paa en saadan Maade, som han har gjort det, og jeg kender nu saa godt det ærede Medlem fra tidligere Dage fra meget alvorlige Forhandlinger, saa jeg veed, at det nu en Gang er hans Skik, at naar det kniber haardt for ham med Grunde, griber han til højroftet Varme; saa skal det bøde paa de Grunde, som man helst skulde komme frem med, naar man vil forsvare en saa alvorlig Sag som denne. Det er en alvorlig Sag, at en Valgfreds skal berøves sin Repræsentant under Forhandlingerne her, hvor den altsaa net ikke kan gjøre sig Haab om at faae de specielle Distrikter frem, som de ville have bragt ind her i Folkerepresentationen. Det er Noget, de ere fuldstændig afstaaene fra, og jeg er aldeles overbevist om, at ingen Dødelig har tænkt paa Sligt, den Gang Grundloven blev freven, at en Rigsdagsmand kunde fjernes under saadanne Forhold, som vi nu her to Gange have været Vidne til. Jeg vil som Lægmand paa Lægmandenes Vegne nedlægge den mest alvorlige Protest mod den Fortolkning, som Regjeringen og med den nu Ordføreren for Mindretallet gjør gjældende i Tilfælde af den Art. Og jeg vil tilføie, at det er rigtig vel sikket til at vække Forargelse ude omkring i Folket og sammen med saa mange andre Regjerings-handlinger som dem, Folket nu den ene Gang efter den anden ere blevne Dienvidner til, vil det nok en Gang — havde jeg nær sagt — ende med Forsværelse; thi saa demokratiserende, som den Slags Ting er, vil det være vanstelig at finde Mogen dertil. Jeg siger: For min Part, saa rytter jeg i mit Indre over at høre, at man har Dristighed nok til at træde op og ville motivere en Sag, som den ærede Ordfører for Flertallet allerede har sagt, paa en saadan Maade, som det ærede Mindretal har gjort. Jeg kan sige — og jeg tror, jeg er i Stand til at sige det paa alle Lægmands Vegne her i Salen — at der ikke er en Enefte, der har kunnet tænke sig engang, at der var nogen Høiemand,

der vilde driste sig til at træde op i Rigsdagen med en saadan Motivering, som vi nu have hørt af den ærede Ordfører for Mindretallet; om nogen Jurist kan gjøre det, vil jeg afvente, men jeg betvivler det. Da den ærede Ordfører for Flertallet har motiveret det saa godt — havde jeg troet det, havde jeg vel ikke sagt Noget — skal jeg, da jeg nu engang har faaet Ordet, slutte med at nedlægge en alvorlig Protest mod den Fortolkning af Grundlovens § 57 om at kunne fængsle Folk, som vi nu have hørt fra det ærede Medlem for Rjøbenhavns 6te Valgfreds (Gad); den er saa fuldstændig urigtig som tænkes kan. Det er derfor, jeg har taget Ordet for i korte Træk som Lægmand at nedlægge Protest derimod.

N. J. Varien: Det ærede Mindretal fremhævede, at det var første Gang, der var givet en udførlig Betænkning fra Mindretallets Side i Spørgsmaalet. Dette er rigtig; det er første Gang, der er forsøgt en virkelig Begrundelse af den Praxis, at Rigsdagsmænd fængsles under Rigsdagssamlingen. Jeg har med Interesse hørt paa det ærede Mindretal. Jeg antager, at den Udvikling, han gav, skal være en Fremstilling af de „rigtige Fortolkningsregler“, der tidligere ere blevne paaberaabte fra den Side, og i Kraft af hvilke man er kommen til den Forstaaelse af § 57 i Grundloven, at man kan fængsle Rigsdagsmænd under Samlingen. Den ærede Ordfører for Flertallet har imødegaaet det ærede Mindretal saaledes, at jeg egentlig kunde være mig Uleiligheden af at forlænge denne Debat; men da det dreier sig om et konstitutionelt Spørgsmaal, og da det som sagt er første Gang, at der foreligger Forsøg paa en virkelig juridisk Begrundelse af den nævnte Praxis, maa jeg bede det høie Thing tillade mig at føie nogle Bemærkninger til, hvad der allerede er fremkommet.

Først maa jeg maaſte bemærke, at Spørgsmaalet aldrig har foreligget for Domstolene. Jeg har her og der truffet den Misforstaaelse, at Høiesteret har haft Spørgsmaalet for; men det er ikke Tilfældet. Det er vel bragt ind for Høiesteret, men Høiesteret har vist det fra sig, idet Retten antog, at en Straffedomms Udførelse var et Øvrighedsanliggende, der altsaa ikke vedkom de almindelige Domstole. Vil man drage Administrationen til Ansvar og derigjennem have Spørgsmaalet undergivet en juridisk Prøvelse, saa maa man altsaa gaa til Rigsretten.

Hvad selve Spørgsmaalet angaar, er jeg enig med det ærede Mindretal i, at det aldeles afgjørende kommer an paa, hvorledes Ordet „fængsles“ skal forstaaes i Grundlovens